

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

עוֹ – שְׁמִינֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֻלְקֵי י"ז

קוֹנְטֵרְס 467

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֶדְר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

יהיו לרצון אמרי פי בעזרת צורי וגואלי.

וראוי לפתח בדברי רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום בתקוניים תקון כ"א דף ג"ן:

ביה זימנא ויונה ירד אל ירפתי הספינה דא שכנינתא תתנאה, פירוש: שפאשר ישראל יורדים, השכינה הקדושה יורדת עמהם, ועוד מאן רב החובל – ההוא דאיתמר ביה אם חבל תחבל שלמת רעה, חבל בבית ראשון תחבל בבית שני וכו', יפרש כנפיו עלייהו בשבתא ויומין טבין וכו' ובגין דא קום קרא אל אלקיך דאיהי שכנינתא עלאה דאיהי תיובתא דילך וכו' עין שם. הרי מבאר שם דמתרין באדם שיזוהר שלא יגרם לגלות השכינה [זאת אומרת, לכל אחד בצורה פרטית ובדאי להעלותה כללית לתקון השלם]. כמו שהיה בבית ראשון ובבית שני. ועוד, יש תוספת ועליה לשכינה הקדושה בשבתות וימים טובים. ובנודאי למוד הזוהר הקדוש בשבת קודש מעלה את השכינה הקדושה מעלה מעלה, ולפי זה מובן גדל הפעל הנעשה בלמוד בשבת קודש שנחשב כפול אלף כמו שמביא הבן איש חי ובשמחה מכפיל הכל שוב באלף [אורחות צדיקים, שער השמחה] ואין לך שמחה גדולה יותר מלמוד זהו הקדוש בשבת שעולה לערך מליון שנה, מבהיל על הרעיון!!!

ובהמשך שם "בההוא זימנא וימן ה' דג גדול לבלע את יונה", דא גלותא קדמאה דאתמר ביה ויונה ירד אל ירפתי הספינה, ודא הוא אנכי ארד עמך מצרימה וכו' עין שם דבריו ותראה נפלאות, ועוד וימן ה' דג גדול דא סמ"ך מ"ם, דגה דא נחש פלונית בת זוגיה, מההוא רב חובל דאיהו ערב רב דאתמר ביה וגם ערב רב, וטחול הוא שחוק הכסיל עליה אתמר כי פעס בחיק כסילים ינוח, לבלע את יונה דא נפשא וכו' עין שם [לפי גירסת הגר"א]. ובהמשך שם ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאיין – באור שהסיגים הם הרשעים מתו במצרים, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון – באור, את הרשעים שהם הערב רב.

ובהמשך – כגוונא דא בגלותא בתראה – שיגאלו ממנה על ידי למוד – הזוה"ר – ביה – רמוז – הו"ה ר"ז – שאם ילמדו בספר הזוהר – דאיהו אור

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למועד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דפּוּרְקָנָא בַּתְרִיתָא – עַל יְדֵי זֶה יֵאִיר לָנוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אֹר
הַגְּאֵלָה הָאַחֲרוֹנָה – לְקַיֵּם כִּימֵי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת –
שְׂיִזְבוּ לַעֲמֻק סוּדוֹת הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת
מִתּוֹרַתְךָ – וְדָא אִיהוּ כָּל הַבֵּן הַיְלוּד הַיֵּאָרְה תִּשְׁלִיכְהוּ – שְׂיִלְמְדוּ אֶת
פְּנִימִיּוֹת אֹר הַתּוֹרָה וְכוּ'. וְעוֹד שָׁם: דְּבַר אַחַר: וַיִּמֶן ה' דָּג וְכוּ' בְּהֵוּא זִימְנָא
וַיֵּאמֶר ה' לְדָג וַיִּקְא אֶת יוֹנָה בְּדוּחְקָא דְדָאָה דְלֵהוּן דְּדוֹאָגִין מִן עֲנִיּוֹתָא –
מִהֲדַחַק הַגְּדוֹל שְׂדוֹאָגִים מִפְּנֵי הָעֲנִיּוֹת – מִדוּחְקָא – שְׂדַחַק זֶה יִשְׁלִים
הַסָּאָה שֶׁל הַגְּלוּת – יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא, הַדָּא הוּא דְכָתִיב וְאֵת עִם עֲנִי תוֹשִׁיעַ –
כְּשִׁיחֵיו בְּתַכְלִית עֲנִיּוֹת [כְּמֵאֵמֶר חז"ל תַּכְלָה פְּרוּטָה מִן הַפִּיס] אֲזִי תוֹשִׁיעַ
אוֹתָם, עֵינִי שָׁם.

וְכַל הַרוּאָה דְבְרֵי הַזֶּהֱר הַקְדוּשׁ שָׁם, מִשְׁתּוֹמֵם לְרֵאוֹת אֵיךְ הַכֹּל רְמוּז,
שְׁגָלוֹת אַחֲרוֹנָה זֹו דְעַרְב רַב, הִיא גְלוּת דְּדוּחְקָא וְלַצְנוּתָא.

וַיֵּשׁ לָנוּ עֲצָה אַחַת וּבְרוּרָה, לְרוּץ לְרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי עַל יְדֵי לְמוּד
וְעַסְק בְּסַפֵּר הַזֶּהֱר הַקְדוּשׁ, שְׂבִזָּאֵת מִבְּטִיח לָנוּ הַרְשָׁב"י שְׂנַצָּא בְּרַחֲמִים
מִהַגְּלוּת, וְלֹא צְרִיךְ נִסְיוֹן [וְלֹא נִסְיוֹן שֶׁל עֵינַי]. וְכִידוּע דְבְרֵי הַמְקַבְּלִים, מוֹרְנוּ
הַרַב רַבֵּי חֵיִים וַיִּטְאֵל, הַרְשָׁ"ש, הַבַּעַל שָׁם טוֹב, וְהַבֵּן אִישׁ חַי וְעוֹד, דְּעֵתִיד
לְמוּד זֶה לְהַתְּפָרֵס וְלְהַגְּלוּת, וְעַל יְדוּ תַּגְּאֵל הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה וְתִבּוֹא
הַגְּאֵלָה.

וּבַתּוֹךְ דְּבְרֵי גַם זֹאת אֲזַכְּרָהּ, דְּבְרֵי מוֹרְנוּ הַגְּאוּן הַצַּדִּיק רַבֵּי שְׂמוּאֵל דְּרָזִי
זַצְלָלָה"ה

דְּהַרוּצָה לְהַאֲרִיךְ יָמִים יַחְזִיק בְּעֵץ הַחַיִּים, כְּלוּמַר יִלְמַד בְּתוֹרַת הַסוּ"ד
וּבְזֶה יֵאָרִיכוּ יָמָיו, וְקַבְּלָה זֹו מִפִּי מְרַנָּא רַבֵּי יְאֹוְדָה פְּתִי"ה זִי"ע נְאֻמָּה וְכֵן
הָוָה גַּם לְמַעֲשֵׂה כְּמָה וְכְמָה פְּעֻמִּים [הוּבָא דְבְרֵיו בְּקוּיְטְרַס זְכָרוֹן].

וּמַעֲשֵׂה בְּחָכְם אַחַד שְׁחָלָה וְלֹא אָבָה לְשַׂמְעַ, וְאָכַן לְאַחַר כְּמָה יָמִים שְׂבַק
חַיִּים לְכָל חַי רַחֲמֵנָא לִיצְלוֹן.

וְכַל גְּדוּלֵי הַסְּפָרִדִּים שְׁלֵבָם הָיָה רַחֲב כְּאוֹלָם – הַשִּׁיגוּ כָּל מַעֲלָתָם עַל יְדֵי
לְמוּד הַזֶּהֱר הַקְדוּשׁ תְּמִידִים כְּסַדְרָם.

עד דהוּו אַזלי, אַשְׁפְּחוּ חַד גַּבְרָא דְהוּו אַתִּי, וְתַלְת עֲנַפֵּי הַדַּס בִּידֵיהּ, קָרִיבוּ גַבִּיהּ, אָמְרוּ לִיהּ לָמָּה לָךְ הָאִי. אָמַר לְרוּחָא אוּבְדָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר שְׁפִיר קָאָמְרַת. אָבַל תַּלְת אַלִּין לָמָּה. אָמַר לִיהּ, חַד לְאַבְרָהָם. חַד לְיִצְחָק, וְחַד לְיַעֲקֹב. וְקַשְׁיִנָא לְהוּו כַּחְדָא, וְאַרְחָנָא כְּהוּ. בְּגִין דְכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) לְרִיחַ שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרֵק שְׁמֶךָ. בְּגִין דְבַהֲאֵי רִיחָא, אַתְקִיִּים חוּלְשָא דְנַפְשָא, וּבַהֲיַמְנוּתָא דָא אַתְקִיִּמָא, וְאַתְנַגִּידוּ בְרַכָּאן מַעֲיָלָא וְתַמָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר זַפְאָה חוּלְקִיהוּן (דף לה ע"ב) דִּישְׂרָאֵל בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְאַתִּי.

הָא חֲזִי, לִית עַלְמָא (כ"א נַפְשָא) מַתְקִימָא, אֶלְא עַל רִיחָא, וּמְרִיחָא דָא אַשְׁתַּמוּדְעָא רִיחָא אַחְרָא. דְהָא בְשַׁעְתָא דְנַפְיָא שְׁבַתָא, (נַחְסְרָה חֲבִילָה) וְסַלְקָא נַפְשָא יְתִירָא, וְאַשְׁתַּאֲרוּן נַפְשָא וְרוּחָא מַתְפָּרְשֵׁן עַצִּיבִין, אַתָּא רִיחָא דָא, וּמַתְקַרְבֵן דָא בְדָא וְחַדָּאן. וְעַל דָא, בְּעֵי רוּחָא בְתַר רוּחָא, לְקַבְלָא רִיחָא, כִּינּוּן דְאַתְקַבַּל רִיחָא מַתְקַרְבֵן כַּחְדָא וְחַדָּאן. כִּי הָאִי גְוֹנָא רִיחָא דְקוּרְבָנָא, בְּרִיחָא (ד"א) מַתְקַרְבִין כְּלָא כַּחְדָא, וּמַתְלַהֲטֵן בּוּצִינֵי וְחַדָּאן.

הָא חֲזִי, תְרֵי בּוּצִינֵי, חַד לְעִילָא וְחַד לְתַמָא, אִי לְהִיט בַר נֶשׁ הָאִי בּוּצִינָא דְלְתַמָא, וְכַבִּי לָהּ (כ"א לַחְוּא דְלַעֲלִיא), הַהוּא תַנְנָא דְסַלִּיק (כ"א מְבּוּצִינָא תַמָּא), לְהִיט הַהוּא בּוּצִינָא עַלְאָה. כִּן תַנְנָא דְקַרְבָּנִין, הָאִי תַנְנָא דְסַלִּיק, לְהִיט בּוּצִינֵי עַלְאֵי, וּמַתְלַהֲטֵן בְּחַד, וּמַתְקַרְבִין כְּלַהוּ כַּחְדָא, בְּרִיחָא דָא. וּבְגִין כִּן, רִיחַ גִּיחַח לִינִי, (אש"ה) וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְעַד דָא, רִיחָא דְקַרְבָּנָא, קִיוּמָא דְכְלָא, וְקִיוּמָא דְעַלְמָא. וְקַרְבָּנָא עַל יְדָא דְכַהֲנָא, דְמַקְרַב הַכֹּל וְקִיּוּם הָעוֹלָם. וְהַקְרָבֵן עַל יַד הַכֹּהֵן שְׁמַקְרִיב הַכֹּל, וּמִשּׁוּם כִּן שְׂבַעָה יְמֵי הַשְּׁלֵמָה נִשְׁתַּלְמּוּ

בַּא רְאָה, אִין הָעוֹלָם (הַנְּפֶשׁ) מַתְקִים אֶלְא עַל רִיחַ, וּמְרִיחַ הָהּ נּוֹדַע רִיחַ אַחַר. שְׁהֵרִי בְּשַׁעָה שְׂיוּצָאָת שְׁבַת (מַתְפָּרְדָה חֲבִילָה) וְעוֹלָה הַנְּפֶשׁ הִיתְרָה, וְנִשְׁאָרוּ הַנְּפֶשׁ וְהָרוּחַ נְפָרְדוּת עֲצוּבוֹת, כַּאֲ הָרִיחַ הָהּ, וּמַתְקַרְבִים זֶה לְזֶה וּשְׂמַחִים. וְעַל זֶה צְרִיךְ רִיחַ אַחַר רִיחַ, לְקַבַּל רִיחַ. כִּינּוּן שְׂמַתְקַבַּל רִיחַ, מַתְקַרְבִים כְּאַחַד וּשְׂמַחִים. כִּגוּן זֶה רִיחַ שֶׁל הַקְרָבָנוֹת, בְּרִיחַ זֶה מַתְקַרְבִים כְּלָם כְּאַחַד, וְנִדְלָקִים הַנְּרוֹת וּשְׂמַחִים.

בַּא רְאָה, שְׁנֵי מְאוּרוֹת, אַחַד לְמַעְלָה וְאַחַד לְמַטָּה, אִם מְלֵהִיט אֶדָם הַמְּאוֹר שֶׁלְמַטָּה הָהּ וּמְכַבָּה אוֹתוֹ (אִת אוֹתוֹ שְׁלִמְעָלָה), אוֹתוֹ עֲשֵׂן שְׁעוֹלָה (מִהַמְּאוֹר הַתַּחְתּוֹן), מְלֵהִיט אוֹתוֹ הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן. כִּן עֲשֵׂן הַקְרָבָנוֹת, הָעֲשֵׂן הָהּ שְׁעוֹלָה, מְלֵהִיט הַמְּאוּרוֹת הָעֲלִיוֹנִים וּמַתְלַהֲטִים כְּאַחַד, וְכָלָם מַתְקַרְבִים כְּאַחַד בְּרִיחַ הָהּ. וּמִשּׁוּם כִּן, רִיחַ גִּיחַח לָהּ, (אש"ה) וְהֵרִי פְרִשׁוּהָ.

וְעַד כִּן רִיחַ הַקְרָבֵן הוּא קִיּוּם שֶׁל שְׂבַעָה יְמֵי הַשְּׁלֵמָה נִשְׁתַּלְמּוּ

בו, כדי שפּלם יתברכו בעבודתו, וימצאו שמחות וברכות למעלה ולמטה.

כתוב, (ישעיה כה) ה' אלהי אתה ארומקד וגו'. הפסוק הזה פּרשהו, ה' אלהי אתה, שצריך אדם להודות לשם הקדוש ולשבח אותו על הכל. ומאיזה מקום השבח שלו? כמו שבארנו. וכאן מהעמק של הכל, שכתוב כי עשית פלא. פלא - כמו שכתוב (שם ט) ויקרא שמו פלא, והרי נאמר. עצות מרחק, עצות - כמו שנאמר יועץ. מרחק - שכתוב (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי. וכתוב (משלי לא) מרחק תביא לחמה.

אמונה אמן - כמו שנאמר (דברים לב) אל אמונה ואין עול. ופּרשהו אמונה בלילה, כמו שנאמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. וכתוב (איכה א) חדשים לבקרים רבה אמונתך, ועתיד הקדוש ברוך הוא לטהר את ישראל מחטאיהם, כמו שכתוב (יחזקאל לו) וזרקותי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טמאותיכם ומפל טמאותיכם ומפל גליליכם אטהר אתכם. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פלא. ובגין כך, שבעה יומי אשלותא, אשתימו ביה, בגין דיתברכו פלהו בפולחניה, וישתכחו חדוואן וברפאן לעילא ותתא.

כתוב (ישעיה כה) יי' אלהי אתה ארומקד וגו', האי קרא אוקמוה, יי' אלהי אתה. דבעי בר נש לאודאה לשמא קדישא, ולשבחא ליה על פלא. ומאן אתר שבחא דיליה, כמה דאוקמוה. והכא מעמיקא דכלא, דכתיב פי עשית פלא. פלא: כמה דכתיב, (ישעיה ט) ויקרא שמו פלא, והא אתמר. עצות מרחוק, עצות: כמה דאת אמר, יועץ. מרחוק: דכתיב, (ירמיה לא) מרחוק יי' נראה לי. וכתוב, (משלי לא) מרחק תביא לחמה.

אמונה אמן, כמה דאת אמר, (דברים לב) אל אמונה ואין עול. ואוקמוה אמונה בלילה, כמה דאת אמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. וכתוב (איכה א) חדשים לבקרים רבה אמונתך, וזמין קדשא ברוך הוא לדכאה לון לישראל מחוביהון, כמה דכתיב, (יחזקאל לו) וזרקותי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טמאותיכם ומפל גליליכם אטהר אתכם. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְגו'. (ויקרא ט)
רַבִּי יִצְחָק פָּתַח,
(איוב לח) בְּרֵן יַחַד פִּכְבֵּי בָקָר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי
אֱלֹהִים. זָפַאִן אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא יְהִיב לֹון אֲוֹרִייתָא קְדִישָׁא, חֲדוּוֹתָא
דְּכָלָא, חֲדוּוֹתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאַטְיִילוּתָא דִּילֵיהּ, דְּכַתִּיב, (משלי ח) וְאַהֲיָהּ
שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וְאַוֹרִייתָא כָּלָא, חֲד שְׁמָא
קְדִישָׁא אֵיהִי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וּבְאַוֹרִייתָא אַתְּבְּרִי עֲלָמָא דְּכַתִּיב, (משלי ח) וְאַהֲיָהּ
אַצְלוּ אַמּוֹן אֶל תַּקְרִי אַמּוֹן אֶלָּא
אַמֶּן. וּבְאַוֹרִייתָא אַתְּבְּרִי בַר נֶשׁ, הֲדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם.
אַמֶּר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַוֹרִייתָא, בְּעֵינָא
לְמַבְרִי אָדָם. אַמְרָה קַמֵּיהּ, הֵאֵי בַר נֶשׁ זַמִּין
לְמַחְטֵי וּלְאַרְגָּזָא קַמָּךְ, אֵי לָא תַאֲרִיךְ רוּגְזִיךְ
עֲלֵיהּ, הֵיךְ יָקוּם בְּעֲלָמָא. אַמֶּר לָהּ, אָנָּא וְאַתְּ
נוֹקִים לִיהּ בְּעֲלָמָא, דְּהָא לָאו לְמַגְנָא אַתְּקַרִּינָא
אַרְךָ אַפִּיס. (כ"א דהא כל זמנא דישתדלון באוריייתא מתקנינן
בְּעֲלָמָא).

רַבִּי חֵיִיא אָמַר, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל
פֶּה אוּקְמוּהָ לִיהּ לְבַר נֶשׁ בְּעֲלָמָא, הֲדָא
הוּא דְּכַתִּיב נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵינוּ.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר מֶהְכָּא, (קהלת ב) אֶת אֲשֶׁר פִּכְר
עֲשׂוּהוּ, עֲשׂוּהוּ וְדָאִי. וְדָא הוּא צֻלָּם וְדְמוּת,
צֻלָּם: בְּדְכוּרָא. דְּמוּת: בְּנוֹקְבָא וְעַל דָּא
שְׁוִיּוּתָא דְּאַוֹרִייתָא ב', וְאוּקְמוּהָ.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִפְּנֵי מַה ב' פְּתִיחָא וְסִתְיָמָא.
אַלָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ אַתִּי (דף ל"ו ע"א)
לְאַתְחַבְּרָא בְּאַוֹרִייתָא, הֲרִי הִיא פְּתִיחָא לְקַבְּלָא
לִיהּ, וְלֹא שְׁתַּתְּפָא בְּהִדְרֵיהּ. וּבְשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ,
סְתִים עֵינֵי מְנַה, וַיְהִי לְאַרְחָא אַתְרָא, הֲרִי
הִיא סְתִימָא, מִסְטָרָא אַתְרָא. כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, אִם יוֹם תַּעֲזֹבֵנִי יוֹמִים

פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְגו'. רַבִּי יִצְחָק
פָּתַח, (איוב לח) בְּרֵן יַחַד פִּכְבֵּי בָקָר
וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. אֲשֶׁרֵיהֶם
יִשְׂרָאֵל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַן
לְהֶם תּוֹרָה קְדוּשָׁה, שְׁמַחַת הַכֹּל,
שְׁמַחַתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְהַשְּׁעִשׂוּעַ שֶׁלוֹ, שְׁכַתוּב (משלי ח)
וְאַהֲיָהּ שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וְכָל
הַתּוֹרָה הִיא שֵׁם אֶחָד שֶׁל הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא.

וּבַתּוֹרָה נִבְרָא הַעוֹלָם, שְׁכַתוּב
וְאַהֲיָהּ אֶצְלוּ אַמּוֹן, אֶל תַּקְרִי
אַמּוֹן אֶלָּא אַמֶּן. וּבַתּוֹרָה נִבְרָא
אָדָם, זֶהוּ שְׁכַתוּב (בראשית א) וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם. אָמַר הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לַתּוֹרָה: אֲנִי רוּצָה
לְבָרָא אָדָם. אָמְרָה לְפָנָיו: הָאָדָם
הַזֶּה עֵתִיד לְחַטֵּא וּלְהַרְגִּיז לְפָנֶיךָ,
אִם לֹא תַאֲרִיךְ רִגְזֶךָ עָלָיו, אֵיךְ
יַעֲמֵד בְּעוֹלָם? ! אָמַר לָהּ: אֲנִי
וְאַתְּ נַעֲמִיד אוֹתוֹ בְּעוֹלָם, שְׁהִרִי
לֹא לְחַסֵּם נִקְרָאתִי אַרְךָ אַפִּיס.
(שְׁהִרִי כָּל זְמַן שִׁישְׁתְּדוּלוּ בַתּוֹרָה יִתְקַנּוּ
בְּעוֹלָם).

רַבִּי חֵיִיא אָמַר, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב
וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה הַעֲמִידוּ אֶת
הָאָדָם בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתוּב נַעֲשֶׂה
אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ. רַבִּי יוֹסִי
אָמַר מִכָּאן, (קהלת ב) אֶת אֲשֶׁר פִּכְר
עֲשׂוּהוּ, עֲשׂוּהוּ וְדָאִי. וְזֶהוּ צֻלָּם
וְדְמוּת. צֻלָּם - בְּזוֹכֵר. דְּמוּת -
בְּנִקְבָּה. וְעַל זֶה הַתַּחֲלַת הַתּוֹרָה
בְּב', וּפְרֻשָׁה.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִפְּנֵי מַה ב'
פְּתוּחָה וְסִתְיָמָה? אֶלָּא בְּשַׁעְתָּה
שְׂאָדָם בָּא לְהַתְּחַבֵּר עִם הַתּוֹרָה,
הֲרִי הִיא פְּתוּחָה לְקַבֵּל אוֹתוֹ
וּלְהַשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ. וּבְשַׁעְתָּה שְׂאָדָם
סוֹתָם עֵינָיו מִמְּנַה וְהוֹלֵךְ לְדַרְךָ
אַחֲרָת, הֲרִי הִיא סִתְיָמָה מִהַצַּד
הַאֲחֵר, כְּמוֹ שְׁנֹאמַר, אִם יוֹם

אִם יוֹם תַּעֲזֹבֵנִי יוֹמִים

תעזובי - יומים אַעזבך. ולא ימצא פתח עד שישׁוב להתחבר עם התורה פנים בפנים, ולא ישׁפח ממנה. ולכן התורה פותחת לפני בני אדם ומכריזה וקוראת להם, (משלי ח) אַלִיכֶם אישים אַקרא וגו', וכתוב (שם א) בראש המילות תקרא בפתחי שׁערים בעיר אַמריה תאמר.

רבי יהודה אמר, ב' שני גגות, ואחד שאותו אותם. מה זה אומר? אלא אחד לשמים ואחד לארץ, והקדוש ברוך הוא אותו ומקבל אותם.

רבי אלעזר אמר, שלשה אורות (צדדים אלו) אלו עליונים קדושים שאחוזים כאחד, והם הכלל של התורה, ואלו פותחים פתח לכל. פותחים פתח לאמונה, ואלה הפתח של הכל, ועל זה נקראו בית, שאלה הם הפתח.

משום כך התחלת התורה ה', שהרי התורה (פרותיה הם הרפואה) היא רפואת העולם. ומשום כך, מי שמשפּדל בתורה כאלו השפּדל בשם הקדוש. והרי נתבאר שכל התורה היא שם קדוש אחד עליון, ומשום שהיא שם קדוש, היא פותחת בבית, שהיא הכלל של השם הקדוש בשלש קשרי האמונה.

בא ראה, כל אלו שמשפּדלים בתורה, נדבקים בקדוש ברוך-הוא, ומתעטרים בעטרות התורה, ואהובים למעלה ולמטה, והקדוש ברוך הוא מושיט להם את ימינו (והקדוש ברוך הוא רושם אותם). כל שכן אותם שמשפּדלים בתורה גם בלילה, והרי פרושה שהם משתפּפים עם השכינה (בכנסת ישראל) ומתחברים כאחד. וכשׁבא הבקר, הקדוש ברוך הוא מעטר אותם בחוט אחד של חסד, להנודע בין עליונים ותחתונים.

אַעזבך. ולא ישׁפח פתחא, עד דיתוב לאתחבר בה באורייתא אנפין באנפין, ולא יתנשי מנה. ועל דא אורייתא פתחת קמי בני נשא ואכרזא וקרי להון (משלי ח) אַלִיכֶם אישים אַקרא וגו' וכתוב (משלי א) בראש המילות תקרא בפתחי שׁערים בעיר אַמריה תאמר.

רבי יהודה אמר, ב' תרין גגין, וחד דאחיד לון. מאי קא מיירי. אלא חד לשמיא וחד לארעא, וקודשא בריך הוא אחיד וקביל לון.

רבי אלעזר אמר, תלת נהורין (צדדים אלו) אינון עלאין קדישין, דאחידן כחדא, ואינון כללא דאורייתא, ואלין פתחין פתחא לכלא. פתחין פתחא למהימנותא, ואלין ביתא דכלא. ועל דא בית אקרו, דאלין אינון ביתא ובגין כך שירותא דאורייתא ב'. דהא היא אורייתא (כ"א אביה מו' אסוותא) הוי ואסוותא דעלמא. ובגין כך, מאן דאשפּדל באורייתא, כאלו אשפּדל ביה בשמא קדישא. והא אתמר, דאורייתא כלא, חד שמא קדישא עלאה איהי. ובגין דאיהי שמא קדישא, פתחא בבית, דאיהי כללא דשמא קדישא, בתלת קשרי מהימנותא.

הא חזי, כל אינון דמשפּדלי באורייתא, מתדבקין ביה בקודשא בריך הוא, ומתעטרי בעטרי דאורייתא, ואתרחימו לעילא ותתא, וקודשא בריך הוא אושיט לון ימיניה (כ"א וקודשא בריך הוא ארשים לון) כל שפּן אינון דמשפּדלי באורייתא נמי בליליא. והא אוקמוה, דאינון משתפּפי בשכינתא (כ"א בכנסת ישראל) ואתחברו כחדא. וכד אתי צפרא, קדשא בריך הוא מעטר להו, בחד חוטא דחסד, לאשתמודעא בין עלאין ותתאין.

וְכָרְ אֵינוֹן כִּכְבֵּי צַפְרָא, בְּשַׁעְתָּא דְכִנְסַת
 יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֵינוֹן דְּלַעָן בְּאוּרִייתָא,
 אַתָּאן לְאַתְחַזָּאהּ קָמֵי מַלְכָא, כְּלַהּוּ מְזַמְרֵי
 כַּחְדָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּרִין יַחַד כִּכְבֵּי בְקָר
 וַיְרִיעוּ כָל בְּנֵי אֱלֹהִים. מָאֵי וַיְרִיעוּ. כְּמָה דְאַתָּ
 אָמַר, (ישעיה כד) רוּעָה הַתְרוּעָה הָאָרְץ. דְּאֵינוֹן
 דִּינִין מִתְבְּרִין, וְאַתְּבְּרוּ כְּלַהּוּ מְקָמֵי בְקָר, כַּד
 אַתְּעַר בְּקָר בְּעַלְמָא, כְּמָה דְאַתָּ אָמַר, (בראשית כד)
 וַיִּשְׁכֹּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר. וְעַל דָּא וַיְרִיעוּ כָל בְּנֵי
 אֱלֹהִים.

וְכָרְ אֹתָם כִּכְבֵּי בְקָר, בְּשַׁעְה
 שְׁכִנְסַת יִשְׂרָאֵל וְכָל אֹתָם
 שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה בְּאִים לְהַרְאוֹת
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, כְּלָם מְזַמְרִים כְּאַחַד.
 זְהוּ שְׁכָתוּב בְּרִין יַחַד כִּכְבֵּי בְקָר
 וַיְרִיעוּ כָל בְּנֵי אֱלֹהִים. מָה זֶה
 וַיְרִיעוּ? כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר (ישעיה כד) רוּעָה
 הַתְרוּעָה הָאָרְץ. שְׂאוֹתָם דִּינִים
 מִשְׁתַּבְּרִים, וְכָלִם נִשְׁבְּרִים מִלְּפָנֵי
 הַבְּקָר, כְּשִׁמְתְּעוֹרֵר בְּקָר בְּעוֹלָם,
 כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר (בראשית כב) וַיִּשְׁכֹּם
 אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר. וְעַל כֵּן - וַיְרִיעוּ
 כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

רְבִי אֶלְעָזָר הוּהוּ אֵזִיל בְּאוּרְחָא, אֲשַׁכְּחִיהּ לְרַבִּי
 פְּנַחֵס בֶּן יֶאִיר דְּהוּה אָתִי, גָּעָא חֲמַרְיָה.
 אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, וַדָּאֵי בְּטַקוּלָא (נ"א קל"א)
 דְּחִדּוּתָא דְחֲמַרָא, חֲמִינָא (חמיות) אֲנַפִּין חִדְתִּין
 יִשְׁתַּכְּחוּן הֲכָא, כִּיּוֹן דְּנַפְק מִבְּתַר עַנְפוּי
 דְּטוּרָא, חֲמָא לִיהּ לְרַבִּי אֶלְעָזָר דְּהוּה אָתִי,
 אָמַר וַדָּאֵי טַקוּלָא (נ"א קל"א) דְּחִדּוּתָא אֲשַׁתְּלִים.
 נַחַת רַבִּי אֶלְעָזָר לְגַבְיָהּ, וְנָשִׂיק לִיהּ, אָמַר לִיהּ
 אֵי טוּפְסָא דְאַרְחָא, חַד לְגַבְךָ, גַּזִּיל וְנַתְחַבֵּר
 כַּחְדָּא. וְאֵי לָאו טוּל אַרְחָךְ וְזִיל. אָמַר לִיהּ,
 וַדָּאֵי לְקַבְלָךְ אֵזִילָנָא, כִּיּוֹן דְּאֲשַׁכְּחָנָא לָךְ,
 אֵזִיל אַבְתְּרָךְ וְנַתְחַבֵּר כַּחְדָּא.

רְבִי אֶלְעָזָר הֵיזֵה הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ.
 מְצָא אֶת רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאִיר שֶׁהֵיזֵה
 בָּא. גָּעָה חֲמוּרוֹ. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס,
 וַדָּאֵי כְּמַשְׁקַל (בְּקוּל) שְׁמַחַת חֲחַמּוּר
 אֲנִי רוֹאֶה שְׁפִינִים חִדְשוֹת לְמַצְאוּ
 פַּה. כִּיּוֹן שֶׁצָּא מֵאַחַר עַנְפֵי הַהָר,
 רָאָה אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁהֵיזֵה בָּא.
 אָמַר, וַדָּאֵי מַשְׁקַל (קוּל) הַשְּׂמַחָה
 נִשְׁלָם. יָרַד רַבִּי אֶלְעָזָר אֵלָיו וְנָשַׁק
 לוֹ. אָמַר לוֹ, אִם צוּרַת הַדְּרָךְ
 הֶאֱחַת אֵלֶיךָ, גַּלְךָ וְנַתְחַבֵּר כְּאַחַד.
 וְאִם לֹא, קַח אֶת דְּרָכְךָ לְךָ. אָמַר
 לוֹ, וַדֵּי שֶׁכָּנְגְדָךְ אֲנִי הוֹלֵךְ, כִּיּוֹן
 שֶׁמַּצְאָתִי אוֹתְךָ, אֶלְפָּ אַחֲרֶיךָ
 וְנַתְחַבֵּר כְּאַחַד.

פְּתַח רַבִּי פְּנַחֵס וְאָמַר, (תהלים קכח) יְבָרְכֶךָ יְיָ
 מְצִיּוֹן וּרְאָה בְּטוֹב וְגו'.

יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן, מָה הַטַּעַם
 מְצִיּוֹן? מִשּׁוֹם שֶׁהָרִי מִשָּׁם
 יוֹצְאוֹת בְּרִכּוֹת לְהַשְׁתַּחֲוֶה (לְחַמְצָא).
 זְהוּ שְׁכָתוּב, כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת
 הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם. וּמִשּׁוֹם
 כֵּן, יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן, שֶׁהָרִי מִשָּׁם
 יוֹצְאוֹת בְּרִכּוֹת לְכָל. וּרְאָה בְּטוֹב
 יְרוּשָׁלַם, שֶׁבְּגַלְל צִיּוֹן יְרוּשָׁלַם
 מִתְבָּרְכַת. שְׁכִיּוֹן שְׁצִיּוֹן הַתְּמֵלָא
 בְּבְרִכּוֹת, אֲז יְרוּשָׁלַם מִתְבָּרְכַת,
 וְנִמְצְאִים בָּהּ רַחֲמִים.
 וּכְשִׁירוּשָׁלַם מִתְבָּרְכַת, כָּל הָעָם
 מִתְבָּרְךְ.

פְּתַח רַבִּי פְּנַחֵס וְאָמַר, (תהלים קכח) יְבָרְכֶךָ יְיָ
 מְצִיּוֹן וּרְאָה בְּטוֹב וְגו'.

יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן, מָה טַעְמָא מְצִיּוֹן. בְּגִין דְּהָא מִתְמַן
 שְׂרָאן בְּרַכָּאן לְאַשְׁתַּתְּפָא (ס"א לְאַשְׁתַּבְּחָא). הָדָא
 הוּא דְכְּתִיב כִּי שָׁם צִוָּה יְיָ אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים
 עַד הָעוֹלָם. וּבְגִין כֵּן יְבָרְכֶךָ יְיָ מְצִיּוֹן דְּהָא
 מִתְמַן נִפְקֵי בְּרַכָּאן לְכָלָא. וּרְאָה בְּטוֹב
 יְרוּשָׁלַם, דְּבְּגִינֵי צִיּוֹן יְרוּשָׁלַם אַתְּבָרְכָא, דְּכִיּוֹן
 דְּצִיּוֹן אַתְּמְלִי בְּרַכָּאן, כְּדִין יְרוּשָׁלַם אַתְּבָרְכָא,
 וְאַשְׁתַּכְּחוּ בָּהּ רַחֲמִים. וְכַד יְרוּשָׁלַם אַתְּבָרְכָא,
 כָּל עַמָּא אַתְּבָרְכָא.

פְּתַח רַבִּי פְּנַחֵס וְאָמַר, (תהלים קכח)
 יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן וּרְאָה בְּטוֹב וְגו'.

יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן, מָה הַטַּעַם
 מְצִיּוֹן? מִשּׁוֹם שֶׁהָרִי מִשָּׁם
 יוֹצְאוֹת בְּרִכּוֹת לְהַשְׁתַּחֲוֶה (לְחַמְצָא).
 זְהוּ שְׁכָתוּב, כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת
 הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם. וּמִשּׁוֹם
 כֵּן, יְבָרְכֶךָ ה' מְצִיּוֹן, שֶׁהָרִי מִשָּׁם
 יוֹצְאוֹת בְּרִכּוֹת לְכָל. וּרְאָה בְּטוֹב
 יְרוּשָׁלַם, שֶׁבְּגַלְל צִיּוֹן יְרוּשָׁלַם
 מִתְבָּרְכַת. שְׁכִיּוֹן שְׁצִיּוֹן הַתְּמֵלָא
 בְּבְרִכּוֹת, אֲז יְרוּשָׁלַם מִתְבָּרְכַת,
 וְנִמְצְאִים בָּהּ רַחֲמִים.
 וּכְשִׁירוּשָׁלַם מִתְבָּרְכַת, כָּל הָעָם
 מִתְבָּרְךְ.

כָּרַ יָמֵי חַיִּיךָ, דְּלֹא יִתְחַזֵּי קִשְׁתְּ בְיוֹמְךָ, כְּמָה
 לְאֲבוּיךָ. וְעַל דָּא וְרָאָה בְטוֹב יְרוּשָׁלַם כּל
 יָמֵי חַיִּיךָ. וְרָאָה בְנִים לְבָנֶיךָ, דְּחִלִּי חֲטָאָה,
 חֲסִידִין, קְדִישִׁין, כְּדִין שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. מָאֵי
 שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. אֲלֵא, כְּמָאן דְּאָמַר שְׁלָמָא
 עַל רִישֵׁיהּ דְּמַלְכָא, דְּלֹא יַחְסֹר כְּלָא. כִּף שְׁלוֹם
 עַל יִשְׂרָאֵל, בְּזַמְנָא דְּצַדִּיקֵיָא יִשְׁתַּכְּחוּן
 בְּעַלְמָא.

כָּרַ יָמֵי חַיִּיךָ, שְׁלֹא תִרְאֶה קִשְׁתְּ
 בְּיָמֶיךָ כְּמוֹ לְאֲבוּיךָ. וְעַל זֶה -
 וְרָאָה בְטוֹב יְרוּשָׁלַם כּל יָמֵי חַיִּיךָ.
 וְרָאָה בְנִים לְבָנֶיךָ, יִרְאֵי חֲטָא,
 חֲסִידִים, קְדוּשִׁים. אִז - שְׁלוֹם עַל
 יִשְׂרָאֵל. מַה זֶה שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל?
 אֲלֵא כְּמֵי שְׂאוּמֵר: שְׁלוֹם עַל רֹאשׁ
 הַמֶּלֶךְ, שְׁלֹא יַחְסֹר כּל. כִּף שְׁלוֹם
 עַל יִשְׂרָאֵל, בְּזַמַּן שְׂצַדִּיקִים
 יִמְצְאוּ בְּעוֹלָם.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (מְשַׁלִּי יו)
 עֲטַרְתָּ זְקָנִים בְּנֵי בָנִים וְתַפְאֶרְתָּ
 בְּנִים אֲבוֹתֶם. בְּנִים - הֲרֵי בְּאֲרוּנוּ.
 בְּנֵי בָנִים - אֱלוֹ שְׂאֵר פְּתָרֵי הַמֶּלֶךְ,
 כְּמוֹ שְׂנְאָמֵר (יִשְׁעִיָּה יד) וְכֹל בְּנֵיךָ
 לְמוֹדֵי ה' וְכַתּוּב (אִיכָב ד) בְּנֵי צִיּוֹן
 הִיקְרִים, כְּמוֹ שְׂנְאָמֵר וְתַפְאֶרְתָּ
 בְּנִים אֲבוֹתֶם. אֵינן מִתְעַטְרִים
 הַבָּנִים אֲלֵא בְּאֲבוֹת. מִכַּאֲן לְמַדְנֵוּ
 שְׂבִינִים לֹא מִתְעַטְרִים וְלֹא מְשַׁקִּים
 מִהַשְׁקִית הַנַּחֲל, אֲלֵא בְּזַמַּן
 שֶׁהָאֲבוֹת מִתְעַטְרִים וּמְבַרְכִים.
 זֵהוּ שְׁכַתּוּב וְתַפְאֶרְתָּ בְּנִים
 אֲבוֹתֶם.

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, הִגִּיעַ זְמַן
 תְּפִלָּה. יָרְדוּ וְהִתְפַּלְלוּ. בְּעוֹד
 שֶׁהָיוּ מִתְפַּלְלִים, נִכְרַף נַחַשׁ אַחַד
 בְּרַגְלֵי חֲמוּרוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס. בְּעַט
 (בַּהֲל) וַיִּגְעַה פְּעַמִּים. אַחַר שֶׁסִּימּוֹ
 אֵת הַתְּפִלָּה, אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס:
 וַדַּאי צַעַר הוּא לְבַהֲמָה שְׁלִי,
 שֶׁהָרִי הַיּוֹם הַזֶּה הִקְדַּמְתִּי, וְהֵייתִי
 מְרַחֵשׁ בַּתּוֹרָה, וְהַעֲבִיר אוֹתִי
 בְּמִקּוֹם שְׁשׂוּרָה לְכַלּוֹף, וְעַכְשָׁו
 מִצְעָרִים אוֹתוֹ. קָמוּ וְרָאוּ נַחֵשׁ
 אַחַד קָשׁוּר עַל רַגְלֵיו. אָמַר רַבִּי
 פְּנַחֵס: נַחֵשׁ נַחֵשׁ, לֹף וְסוֹבֵב (וַיַּעֲד)
 אֵת קָשְׁרֵךְ בְּמִדְרוֹן הַחֹר. בִּינְתִים
 נָשַׁר הַנַּחֵשׁ וַיִּפֹּל חֲתִיכוֹת
 חֲתִיכוֹת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמַה כֹּל כִּף
 מִדְּקָדֵק הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא
 בְּצַדִּיקִים? אָמַר לוֹ, וַדַּאי
 לְהוֹסִיף לָהֶם קְדֻשָּׁה עַל קְדֻשָּׁתָם,

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (מְשַׁלִּי יו)
 עֲטַרְתָּ זְקָנִים
 בְּנֵי בָנִים וְתַפְאֶרְתָּ בְּנִים אֲבוֹתֶם. בְּנִים הָא
 אוֹקִימָנָא. בְּנֵי בָנִים, אֲלִין שְׂאֵר פְּתָרֵי מַלְכָא,
 כְּמָה דְּאֵת אָמַר (יִשְׁעִיָּה נד) וְכֹל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יי'.
 וְכַתִּיב (אִיכָב ד) בְּנֵי צִיּוֹן הִיקְרִים, כְּמָה דְּאֵת אָמַר
 וְתַפְאֶרְתָּ בְּנִים אֲבוֹתֶם, לֹא מִתְעַטְרֵן בְּנִין אֲלֵא
 בְּאֲבָהֵן. מִכַּאֲן אוֹלִיפְנָא, דְּבְנִין לֹא מִתְעַטְרִי,
 וְלֹא מְשַׁתְּקִין מְשַׁקִּיו דְּנַחֲלָא, אֲלֵא בְּזַמְנָא
 דְּאֲבָהֵן מִתְעַטְרָאן וּמְתַבְּרָאן, הִדָּא הוּא
 דְּכַתִּיב (דף ל"ו ע"ב) וְתַפְאֶרְתָּ בְּנִים אֲבוֹתֶם.

עַד דִּהוּוּ אֲזִלִּי, מָטָא עַדן צְלוֹתָא, נַחַתוּ וְצִלוּ.
 עַד דִּהוּוּ מִצְּלִי, קִפְטָר חַד חוּיָא בְּרַגְלוּי
 דְּחַמְרָא, דְּרַבִּי פְּנַחֵס. קִסְטָא (ס"א קַפְסָא) וַיִּגְעַא
 תְּרִי זְמִינֵי. בְּתַר דְּסִימּוֹ צְלוֹתָא, אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס,
 וַדַּאי צַעַרָא הוּא לְבַעֲרָא דִּילִי, דִּהָא יוֹמָא דָּא
 אֶקְדִּימָנָא, וְהוּינָא מְרַחֵשׁ בְּאוּרֵיָתָא, וְאַעֲבִר
 לִי בְּאַתֵּר דְּלְכַלּוּכָא שְׂרִיא, וְהַשְׁתָּא מִצְעָרִי לָהּ.
 קָמוּ וְרָמוּ חַד חוּיָא קָטִיר אַרְגְּלִיָּה, אָמַר רַבִּי
 פְּנַחֵס, חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאַסְחַר (ס"א וְאַסְחַר)
 קוּטְרָךְ, בְּקִטְפוּרָא דְּחוּרָא. אַדְהֵכִי אַתְנַשְׁר
 חוּיָא, וַיִּפֹּל קַפְסִירִי קַפְסִירִי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמַה כֹּל כִּף מִדְּקָדֵק קְדֻשָּׁא
 בְּרִיף הוּא בְּצַדִּיקֵיָא. אָמַר לֵיהּ, וַדַּאי
 קְדֻשָּׁא בְּרִיף הוּא מִדְּקָדֵק בְּהוּ בְּצַדִּיקֵיָא,
 שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מִדְּקָדֵק עִם הַצַּדִּיקִים וְשׂוּמֵר אוֹתָם, וְרוּצָה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”הראנו בבנינו שמהנו בתקוננו”

הרשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך
בעטרוותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק

(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זצ"ל, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)